

BUSCANDO L'AMOR.
CĂUTÎND IUBIREA.

MOTTO.

“Visul este o formă umană de nesupunere în fața unui destin ostil. Pentru cei docili, curajul de a visa, e o formă de nebunie inutilă . Pentru cei nesupuși, trebuința de a visa este singura formă de supraviețuire.”

Corina Chiriac.

Să presupunem că un om e nemulțumit de concluziile existenței sale dintr-o anumită perioadă a vieții. Să mai presupunem că acel om e un actor. Într-o zi, cumpără un DvD: să zicem, filmul “Cidul” cu splendida Sofia Loren . Pe măsură ce rulează filmul, se relaxează, se simte bine dar filmul se termină la un moment dat. Îl mai pune odată. Și încă odată. Înțelege că starea de Bine pe care o încearcă, devine o dependență emoțională dar, e prea târziu : visează la cum ar fi, dacă el s-ar întâlni cu Sofia Loren și între ei s-ar naște o preafrumoasă poveste de iubire !

Și-așa cum inima începe să bată mai repede când scade tensiunea arterială din corp, sufletul lui nemulțumit, a început deja să fabrice o frumoasă poveste de amor , care nu se poate realiza niciodată.

Înțelege că s-a îndrăgostit de propria lui invenție ca de un drog care l-a prins. Înțelege, dar nu se culcă seara pînă cînd nu-și revede scenele preferate și nu-și bea cafeaua de dimineața pînă cînd nu așează cu două degete un pupic pe ecranul televizorului.

Speranța din povestea lui de iubire e absolut absurdă.

E chiar ridicolă .

Dar pe el îl ajută să iasă din nemulțumirea vieții pe care o duce.

Uită că nu are roluri, că l-a părăsit prietena pentru că e sărac și că puținii bani pe care i-a strîns se termină cu fiecare pîine cumpărată .

Uită de orice nefericire , încercîndu-se de un Bine absolut nou, neașteptat și cu atît mai special cu cît inventata lui poveste de iubire este un Ideal de Neatins. În realitate, chiar dacă el s-ar putea apropia de ea să-i facă declarația de amor care-i umple viața, d-na Loren i-ar da cel mult un autograf. Poate i-ar mulțumi pentru flori și i-ar zîmbi . Atît.

El știe că fantezia lui amoroasă este doar un Ideal de neatins.

Totuși, nu-și dorește altceva decît să fie lăsat să viseze.

Își ia dreptul să viseze nestingherit. Și are dreptate să fie fericit.

Un Ideal imposibil nu poate dezamăgi. Un Ideal imposibil nu te va contrazice în nici un fel : trăiești perfecta poveste de amor dintre tine și un Vis. E dreptul fiecăruia dintre noi de a visa cu ochii deschiși, deoarece un ideal de neatins nu te va părăsi niciodată. Dacă tu nu-l părăsești, Idealul va călători cu tine prin viață, braț la braț.

În fond, contează că în Timpul necunoscut nouă, al lui Dumnezeu, undeva între Universurile Paralele ale Cosmosului, tu ești sincer îndrăgostit . Contează că produci, hrănești, adăpostești și trimeți această iubire sufletească sinceră, ca pe un meteorit, către îndepărtata constelație în care strălucește Steaua...

Contează că Dragostea din sufletul tău străbate cu bine spațiile întunecate dintre Lumi și că astfel se reumple Cosmosul de Amor.

Și întrucât nimeni nu-ți poate răpi fericirea asta , acest Bine neobișnuit va continua să trăiască în propriul său cocon ascuns în inima ta, ca un prea frumos viitor fluture. Iar crisalida de fluture din visul tău perfect de iubire , nu are decât să iasă din cocon, să-și usuce aripile la soarele sincerității și să zboare nederanjat prin gândurile tale cele mai frumoase.

Tocmai faptul că idealul de care te-ai îndrăgostit este de neatins, face ca iubirea din sufletul tău să fie perfectă.

Fabulînd mai departe, se poate ca încărcat cu Binele absolut al tainicului tău vis, oricare dintre noi , să recapete curajul pierdut și să repornească într-o zi la drum.

Întocmai ca ipoteticul personaj din această dizertație, te întorci cu fața către fereastra Speranței. O deschizi și tragi aer adînc în piept.

Întocmai ca un actor care sperînd din nou, pornește către agențiile de impresariat artistic ce-i aruncaseră fotografiile de reclamă la gunoi.

Cineva observă o lumină specială pe fața lui, e impresionat de acea lumină și-i propune un rol. Plin de perfecta iubire din idealul său de neatins, va juca extraordinar; îl vor remarca și criticii și publicul și spectatoarele. Se poate naște astfel o nouă stea. Va apărea o nouă prietenă în viața lui, care va deschide cu chei potrivite ușa noii sale zile. O nouă viață plină de Bine, se poate naște din Binele unui vis imposibil.

Pentru că de fapt, cineva a întîlnit Iubirea.

Cineva a făcut contact cu sincera senzație de a fi îndrăgostit.

Cineva a atras spre el Bine, din Binele lui Dumnezeu. Și iubindu-și starea de Bine din iubire, a dăruit iubire însași neșansei prin care trecuse. Iar neșansa, ca orice femeie dificilă, nu rezistă în fața stării de dragoste reală : se fletează, se înmoaie, se transformă în cea mai

docilă amantă. De aceea, începe să-l laude, să-l apere, să-l sprijine pe însuși insul pe care tocmai îl prigonise.

Nu spun că trebuie să fie așa. Nu spun nici măcar că este așa.

Dar spun că se poate, foarte rar, să se întâmple și așa. Spun că uneori util să te lași în brațele unui Vis splendid, fie el și de neatins.

Sigur, o să-mi spuneți că e o nebunie ce spun eu aici, iar eu nu voi contrazice pe nimeni !

Reversul acestui mecanism de autoinjectare cu Iluzie frumoasă, este că poți refuza apoi realitatea. Că poate să nu-ți mai placă nimic în jurul tău. În realitate, nici tu nu ești la înălțimea Idealului tău. Nu ești cu nimic mai bun decât oricare alt ins. Și-atunci, te vei uita cu îngăduință la tot ce este la fel de imperfect ca și tine în jur și vei încerca să ajuți, cu Binele pe care l-ai agonisit din lecția Idealului imposibil. Vei dărui Iubirea. Iar ea, se va întoarce la tine pe Calea pe care-o va găsi de cuviință, la vremea potrivită.

E posibil ca viața noastră să fie o suită de lecții practice : ni se dau ocazii să aflăm cum e să fii tânăr, sănătos, frumos, bogat, celebru, sătul, vanitos, plin de succese, alintat de șanse... Aflăm însă cum e și Reversul, pe pielea noastră, pe pielea prietenilor, a celor din jurul nostru. Din ce am observat eu, când împărtășim suferința celor de care ne simțim atașați : familie, prieteni, vecini, cunoscuți ocazionali sau celebriți pe care le admirăm, aflăm o stare de compasiune. Sufletele noastre se clintesc din indiferență la exemple nefericite. Dacă se clintesc. Iar dacă se clintesc, în cel mai fericit caz, eu aș numi mișcarea inimii, compasiune. Nu Iubire. Pentru că privind la nefericirea altuia, ne e milă de noi înșine, dacă am fi în locul celui atins de rău. Dacă avem puțină teamă de Dumnezeu, ajutăm ca să fim și noi ajutați când ne va fi la fel de rău. Și tot e ceva ! Tot e mai bine decât copleșitoarea indiferență rînjită din jurul nostru.

Dar cum aflăm ce este Iubirea ? Pe ce cale putem agonisi iubirea care nu caută mila jignitoare, acte de casatorie, copii făcuți din interes, sau fuga de singurătate ?

Cum aflăm Iubirea în sine, sentimentul ca nevoie bruscă uneori, de a aparține unui om, unei case confortabile, unei profesii impresionante ?

Cred că numai îndrăgostindu-ne.

Atunci, la început, ne "facem iluzii". Ne închipuim diverse scenarii fericite. Visăm cu ochii deschiși. Dar, dacă suntem pur și simplu îndrăgostiți, aflăm și iubirea la care mă refer eu.

Cea pe care o caut eu . Dragostea cîntată de poeți, de muzicieni, de artiști, de marii mistici religioși Nefanatici ai Credinței . Iubirea care nu socotește planuri și avantaje, deci nu jignește, nu rănește, nu se răzbună . Iubirea care nu pretinde.

Iubirea care cere doar să se ofere, pentru că nu poate face altfel.

Dragostea de care vorbește Apostolul Pavel în Scrisoarea către Corinteni. Pînă azi, nu am întîlnit această dragoste decît în ochi iubitori de cîine. În ochii negrii ai cîinelui meu, pe care îl iubesc cu cea mai adevărată Iubire .

Există însă vreo rețetă de a muta iubirea pe care o poți împărtăși cu cîinele tău, într-o relație de doi oameni, de cinci sute, de o întregă societate umană complet Înstrăinată ?

Pentru mine există aceeași “rețetă” veche de 2000 de ani : cuvintele lui Hristos. Sunt cuvintele care te învață Iubirea . Acea care Visează cum să ajungă la Împărăția Carului Mare, cel plin de Stele... Dar nici eu nu le pot aplica întotdeauna.

Cred că asta e lecția ascunsă în Visul de Amor : să trăiești sentimentul de iubire pur spirituală, în sine, chiar fără a aștepta ceva în schimb. Să-l înveți prin experimentare pe viu. Să-l simți, ca să știi cum e. Să-l cunoști, ca să-l recunoști. Să te conectezi la Iubirea Dumnezeiască, singura Forță ce creează și învîrtește Galaxiile , fiecare pe locul ei.

De aceea cred că e bine să visezi la ceva Frumos, Mare, Perfect, Imposibil deocamdată pentru limitele noastre Umane. Că dacă vom visa doar la măsura din care suntem făcuți, ne vom alege cu mai puțin chiar decît avem. E ca la magazinele de lux care oferă ieftiniri . Ca la saloanele de licitație. Cere mult de la tine, ca să rămîi totuși cu ceva după “ negociere”. Întinde mîna după raftul cel mai înalt, ca să iei măcar de pe cel din fața ta ceva. Deprinde curajul de a căuta cu speranță. Și nu te dezamăgi dacă nu găsești de la primele încercări.

Cere de la tine însuți mai mult, ca să te dovedești capabil de a primi . Cere-i vieții tot : ea îți va oferi oricum ce e programată să-ți dea, însă uneori, impresionat, Dumnezeu va face și excepții !

Dacă vei cere puțin, te va disprețui și cel care cumpără și propria ta părere despre tine ! Și astfel nu vei mai cere. Nu vei mai primi și nu vei mai oferi nimănui nimic. Vei ieși din circuitul viu al Pulsului Continuu. Dar nu cere gîndind că ți se cuvine ! Ci consideră că răspunsul la rugămintea ta, dacă sosește, este un Cadou intenționat , un Dar aparte , o Bunăvoință excepțională, plină de dragoste, din partea lui Dumnezeu .

Spun deci că se poate construi viitorul și așa . Visînd.
 Poate, tocmai așa. “Mind is the builder” spunea Edgar Cayce.
 Mentea este constructorul unei imagini holografice .
 Crează un Vis, îl face o Ideie și o proiectează tridimensional, direct în spațiul amorf din miezul unei zile anoste. Loc amorf și anost ca o ciupercă de copac, cafenie și uscată. O Iască. Injecată cu un Vis frumos, ciuperca explodează. Se anihilează. Iar Visul, ajuns în Spațiul Necunoscut nouă, al lui Dumnezeu, se autopropropune ca o posibilitate. Acolo, proiecția gândului tău va găsi poate un “arhitect” să o considere interesantă, să o propună unei “comisii”. Dacă ai șansa să îți se “probe” Visul, și se vor “împrumuta” apoi și resursele necesare adevăririi visului tău, aparent imposibil.

Nimeni nu a rîs mai tare decît academicienii lumii de-acum o sută de ani, de ideia că un obiect mai greu decît aerul, poate sta în aer. Că poate chiar zbura. Nu o pasăre. Un obiect.
 Și totuși, grație cîtorva visători, azi zburăm peste Oceanele Planetei cu avionul, plasăm dincolo de Pămînt stații orbitale internaționale și trimetem un observator astronomic în Cosmos, pe Hubble cel mare , să vedem pe ce Stea ne vom salva, atunci cînd ne vom face viața cu mult mai imposibilă pe Pămînt...

Spun că eu am visat și parte din visele mele s-au adevărit.
 Spun că eu sunt ipoteticul actor.
 Spun că asemănător se crează starea de Bine : ca un actor, îți închipui pentru cîteva ore că ești Richard al 3-lea, sau Violetta din Dama cu Camelii. Nu vei deveni niciodată în viața de toate zilele Ingrid Bergmann și nu vei juca niciodată în locul ei în Cassablanca alături de Humphray Bogart. Tocmai asta te ajută să-ți ajungi starea de Bine : adevărul că manevrezi o situație imposibilă ! Ai infinit spațiu să visezi. Ca să poți pune apoi în practică atît cît se potrivește realității din tot ce ai visat.
 Ai spațiu să construiești o posibilă realitate. Să ai Ce pune în practică. Să ai Ce adapta la realitate, din visarea la o situație imposibilă .
 Fiind imposibilă, situația rămîne constant, teritoriul pur al Imaginației curate. Dacă vei întinde mîna gândului către Bine, acest teritoriu va deveni poiana din mijlocul unei păduri unde nu sunt furtuni, nu bate grindina și nu te încolțesc lupi flămînzi, poiană teoretică, folosită în multe exerciții de meditație . Te poți desigur rătăci în pădure, dacă uiți că nu toate visele sunt destinate să devină realitate.

Dar, merită să visăm. Trebuie să visăm.

Sunt de acord, Visul este o formă umană de nesupunere în fața unui destin ostil. Chiar dacă ar fi adevărat că noi ne-am ales acel destin înainte de a ne naște pentru a plăti greșeli din alte vieți, pentru a învăța stări noi de existență .

Unii, mai docili, se supun fără cârtire încercărilor alese. Își suie cumiți sarsanaua sorții pe spinare, și o transportă cu sau fără lacrimi pînă la “destinație”. Nu-și propun eliberarea spinării. Nu-și imaginează cum s-ar simți fără greutatea sarcinii de cărat. Nu-i dau voie gîndului să-și închipuie o schimbare radicală de existență. De asemenea persoane au nevoie părinți egoiști, soți bătăuși, șefi hapsîni sau guverne totalitariste. De asemenea persoane au nevoie orînduiri sociale care experimentează forme de comunism, forme de fanatism religios, sau democrații duse pînă la absurdul libertății. Problema reală e că nu se vrea numai pielea, carnea sau laptele nostru, ci însuși controlul asupra gîndurilor ce se pot elibera. Suntem cumițiți cu zăhărelul datoriilor bancare și spaima rămînerii pe drumuri. Asta în cazul în care nu ne cumițim unii pe alții cu tradiții nemiloase, încremenite în Istorii contrafăcute menite să te resemneze :

“ Ce vrei, așa am apucat din moși-strămoși, așa facem și noi “ !

Pentru cei docili, curajul de a visa, e o formă de nebunie inutilă . Și poate au dreptate. E destul de grea sarcina unui destin ostil. Efortul de a schimba realmente ceva, îl obosește de multe ori degeaba pe cel revoltat.

Și chiar dacă ar fi adevărat că singuri ne alegem soarta înainte de a ne naște, alții dintre noi se împotrivesc propriei alegeri. Caută prin orice mijloace să o schimbe și dacă văd că totuși nu se pot sustrage “cursei cu obstacole obligatorii” , Visează.

Pentru cei nesupuși, trebuința de a visa este și rămîne singura formă de supraviețuire.

Pentru procurorul roman Pontius Pilat, Iisus a fost un Visător. Pentru toți oficialii din vremea Lui, Isus a fost un revoluționar periculos. Pentru că a fost un Visător și un răzvrătit în același timp, Iisus a deschis minții noastre ușa largă a curajului de a gîndi, supunîndu-se în același timp destinului pentru care a coborît pe Pămînt : acela de ne învăța ce este Iubirea spirituală. Cu prețul de a fi trebuit să ia asupra Sa păcatele noastre. Iată un Ideal de neatins încă pentru mine. Dar Cuvintele și activitatea Lui terestră, au oferit prin visare, perspectiva unei Împărății în care va domni atîta Iubire

, încît oaia va umbla la braț cu leul în perfectă prietenie. Astfel, s-a născut nu numai o Religie nouă, ci o definitivă soluție de a ne schimba destinele vieților viitoare, într-un Bine încă neacceptat de cei mai mulți dintre noi.

Isus a vorbit despre destinul viitor al entităților noastre eterice, acelea care se întorc în Cer după ce au părăsit învelișul material al corpurilor noastre terestre. Acea entitate care e Creată după Chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Acel “corp astral” care va trăi veșnic. Acea individualitate pur spirituală care, purificată și înțelepțită, va putea deveni un colaborator permanent al lui Dumnezeu la continua Creație a Lumilor Universului. Lumi create cu atîta Dragoste...

Iată de ce, mă întreb cu bună dreptate :

Există oare Vis mai Mare decît că într-o zi, vei face schimb împărtășit de Dragoste curată cu Iubirea dezinteresată a celui care oferă TOT ?!

Nu ne-a învățat El că numai prin Iubire ne putem ridica spre El ?!
Nu este oare Credința în Viața Veșnică a lui Dumnezeu cel mai mare Vis ?

Merită să te încarci din Binele absolut al unui vis fără cusur. Ideal.

Așa cum atunci cînd bateria de la Trabantul tău moare, vine cineva cu un Mercedes și te conectează cu doi clești, la bateria lui. Stau legate cele două baterii, fiecare în mașina ei, atîta vreme cît e necesar. Nu mai mult. După ce bateria ta s-a încărcat, n-ai să mai rămîi legat de cel care te-a ajutat, că o avea și omu’ treburile lui, așa cum tu le ai pe ale tale !

E suficient că bateria ta goală s-a încărcat.

E suficient apoi să pornești motorul, să dai timp alternatorului să-și facă restul de treabă, pentru ca tu să poți călători cu propria ta mașină.

Așa e și cu visul imposibil. Te ajută Visul, dacă-i respecti jocul, individualitatea, rolul de baterie de împrumut, să te încarce cu “electrică” necesară. Dacă poți folosi Binele cu care un vis frumos și imposibil te încarcă, trebuie apoi să-l lași o vreme. Fă-i sau cumpără-i o cutiuță frumoasă, alege cel mai parfumat sertar din casă și păstrează-l acolo . Nu se știe niciodată dacă nu se va adevăra mîine.

De aceea, du-te și mulțumește-i din cînd în cînd, că te-a ajutat în ora ta de nevoie.

Riscul cel mare, de fapt, nu e că te vei trezi și Visul se va destrăma.

Ci însuși faptul că un Vis se poate adeveri ! Că te poți trezi cu Sofia Loren la ușă, în costumul din Cidul ! Că poate veni la tine un regizor să-ți propună să-l joci tu pe Humphray Bogart...Abia asta e problema.

Te prinde nepregătit. Sau prinde nepregătit însuși Visul care credea că nu se va trezi din vis...Abia atunci trebuie să te îngrijezi, iar pentru această situație... nu știu dacă am sfaturi !

Trebuie să fim bine pregătiți pentru ipoteza că un Vis poate deveni realitate. Trebuie să fim pregătiți pentru a fi și foarte fericiți .

Am avut câteva vise și unele s-au adeverit.

Unul dintre ele era pe vremea când eram domnișoară, despre cum să fac să devin o artistă mare. Altul, era despre un amor mare. De mult.

Mie când mi s-a adeverit amorul visat, m-am bucurat prea tare.

Iar fericirile mari sunt mai distrugătoare decât marile supărări.

Celălalt nu a înțeles de ce mă bucur nemăsurat și s-a speriat.

Probabil că el nu visase niciodată înainte. Nu se împrietenise cu măsurile Mari...A preferat ceva mai simplu, care-i era familiar.

A fost un amor imposibil, nu pentru ca nu s-a finalizat cu un mariaj, ci pentru ca Vibrația Viselor din sufletele noastre erau incompatibile.

Totuși , azi îmi pare bine că am visat atunci. Am înțeles substanța viselor mele. Am aflat Ce anume pot face cu propriile mele Vise.

Așa și tu : dacă te interesează un Vis, încearcă. Riscă.

Dacă nu, uită tot ce spun eu aici.

Spun că am redescoperit un Vis extraordinar.

Că mi-am amintit să Visez. Spun că exact atunci când nu mă mai așteptam, inima mea a tresărit și s-a îndrăgostit de un Artist pe care aproape nu-l cunoșteam, privind mereu și mereu un Dvd.

Mă îndrăgostesc de faptul că nu-și economisește arderea interioară pentru a ne scoate pe noi din monoton , din cenușiu. De faptul că asta am încercat și eu să fac în cariera mea : să cânt cu bucurie, pentru bucuria altora. Am făcut-o și m-am bucurat și eu și ceilalți. Dar, nu m-ași putea compara cu incredibil de sentimentală lui Ofertă.

Mă îndrăgostesc de Idealul pe care uitasem între timp să-l caut.

Acest Artist Arde, golindu-se pe sine ca să ne umplem noi cu măsuri Mari . Enorme. Imposibil de atins. Nu mă îndoiesc de faptul că Bunul Dumnezeu îi umple sufletul la loc cu Harul Său, ca el să poată arde din nou, pentru nevoia noastră de Iubire ! La asta servește un artist adevărat. La asta servește orice om în stare să împărtășească altora Iubire din sufletul lui.

De asta ne-a dat Dumnezeu, fiecăruia dintre noi câte o întrebuintare. Ca să putem fi utili altora, conectându-ne unii la alții cu Dragoste .

Dar atunci când întâlnești pe cineva care umblă cu Inima sa fierbinte pe palme, înclină-te în fața mâinilor sale pline. Este obligatoriu. Astfel, vei primi Iubirea din mâinile pline , te vei trezi la Viață și vei răspunde cu iubire. Ce cadou !

O să-mi spunei că mă înșel, că sunt doar plină de admirație, iar eu o să vă răspund că personal, dacă nu admir...

Nu-mi doresc decât ca nimeni să nu-mi sufle în flacără : lumânarea romantismului perfect pe care-l trimet artistului de dincolo de Dvd, abia a început să ardă. Și va arde și atunci când poate îmi va fi mai Bine, din recunoștință. Știu, am aflat la ce servește un Vis. La a te reumple de Speranță în momentele de gol, ca o Rugăciune profundă .

Tocmai de asta am început să-mi scriu povestea vieții : m-am conectat la cineva care mi-a reumplut sufletul cu Minunea revenirii din comă ! Pentru că a nu iubi, este egal cu moartea clinică. Eu m-am vindecat din nou de o anumită moarte . De moartea sufletului.

Acum pot da și eu mai departe Dragostea regăsită, profitând de câteva premiere în viața mea . Pentru că mă simt îndrăgostită, am găsit curajul unei excursii în propriile amintiri, nu verbal unei prietene în tihna sufrageriei , ci pe o hirtie publică .

Voi căuta să scriu nu doar pentru a publica ci pentru a ruga poveștile mele să vorbească pentru mine. Să fie un vajnic purtător de cuvânt. Să ajungă la alții din partea mea.

Sper să spună ea tot ce n-am putut spune eu pînă azi : faptul că toată viața am căutat Dragostea.

E posibil să nu fi fost scris în soarta mea că voi găsi Iubirea în această viață. Nu aceea pe care am căutat-o eu... Totuși, greșind sau reușind, pierzînd sau cîștigînd , răsîndindu-mă sau înșelîndu-mă, sperînd din nou sau căzînd în deznădejde, regretînd și renunțînd să o mai caut, ridicîndu-mă apoi din nou, mai sus decât cele mai nesăbuite vise, toată viața am căutat Iubirea . Probabil că tocmai de aceea, încă mai caut Iubirea sufletească cea mai profundă.

Acea Iubire pe care fără nici o reținere, o împărtășești cu câinele pe care îl iubești.

Acea Iubire a cărei fericire te doare în inima secretă !

Mă ajut în această excursie de alte premiere în viața mea : mă aflu pentru prima oară în viață în Emisfera Sudică a Planetei . Pentru prima oară desupra balconului răsare în fața mea Steaua Sudului în loc de Luceafăr ; pentru prima oară am vîrsta de 55 de ani ; și pentru prima oară cred că e posibil să-ți renască sufletul din propria lui adormire sub forma unei iubiri neașteptate, la orice vîrstă.

În fond, dacă nu mă îndrăgosteam, ce nevoie aveam să dedic Visării un capitol de atâtea pagini ?!

Mă bucur să trăiesc o Iubire care țîșnește ca apa caldă dintr-o țeavă lovită din întîmplare. Se înalță eliberată și sclipitoare ca apa izvoarelor termale neștiute, pînă în momentul cînd s-a săpat în locul acela din cu totul alt motiv...

Pentru că mi-am amintit cu fericită surpriză ce am căutat toată viața, am reînceput să scriu. Și atîta vreme cît Binele acesta fără cusur îmi va face Bine, va continua să existe o enormă tandrețe în inima mea pentru acest mare Artist.

Invidiez frizerul care îl atinge ca să-l tundă, femeia care-I mîngîie cămășile cînd I le calcă, sau filtrul microfonului la care cîntă ...Ași vrea să fiu volanul mașinii pe care o conduce, fotoliul pe care se odihnește, categoric ași vrea să fiu paharul pe care-l duce la buze...

Asta înseamnă să fii din nou îndrăgostit ?

Tandrețea se învîrtește nebună în sufletul meu , ca și dvd-ul lui din inima leaptopului meu .

În spaniolă, “ căutînd iubirea” se spune “ buscando l’amor “.

Așa se va chema această carte dedicată celor care consideră că Dragostea este o Comoară, îngopată pe o insulă. O cauți fără hartă, alergînd peste valuri către o insulă necunoscută.

O voi dedica apoi celor care vor căuta la rîndul lor aceeași Comoară, datorită celor ca el, ca mine, a tuturor celor care pledăm pentru Iubire . Măcar din auzite și tot vor afla de ea . Și poate o vor căuta și ei ! Că din cîți o vor căuta, cineva tot o va găsi.

Măcar așa cum am găsit-o eu.

De aceea, această carte este dedicată mai ales celui care toată viața lui a cîntat despre trebuința de a iubi, cu orice preț, cu orice sacrificiu, cu absolut tot sufletul. Îl voi căuta ca să-i pot mulțumi că există și pentru mine . Pentru că îi datorez existența acestor rînduri. Este Cel de care sufletul meu s-a îndrăgostit pentru că iubește sentimental .

O să-mi spuneți că nu se poate iubi altfel, iar eu o să vă contrazic.

Dragostea se naște prin comparație. Iată de ce Iubirea se confundă oricînd cu ambiția, cu dorința senzuală, cu nevoia de a lăsa urmașilor numele părinților tăi împreună cu ce ai realizat în viață.

Nu iubim pentru că nu ne recunoaștem în sufletul altuia decît foarte rar . Nu ne ticăie inima și nu mai întindem mîna de plasmă binevoitoare a Sentimentului. Noi oamenii nu ne iubim, pentru că nu recunoaștem unii într-alții nevoia de a iubi. Tocmai aici ar fi

realizarea unei adevărate “familii umane”: să ne iubim fără să ne asemănăm altfel, decît în nevoia de a ne dărui Iubirea !

În realitate, cine suferă de Nevoia de-a iubi, se poate îndrăgosti de propria lui nevoie plasată ca un reflector pe cineva ales la întâmplare. Și dacă fatal va suferi o decepție, se va dedica distrugerii “mitului iubirii” .

Pentru că va ajunge să deteste orice referire la Iubire . La Visul ei. Nu mai vorbește copiilor săi despre iubire și din vorbă în vorbă, din generație în generație, Sentimentul de Amor devine o noțiune desuetă, jenantă, un pretext verbal pentru lideri politici sau religioși ambițioși, prefăcuți și abili. O minciună-unealtă în arsenalul manipulatorilor de vocație.

Rămîne o șansă : cîteodată cineva strigă din mijlocul unei mulțimi, “ Eu iubesc cu adevărat. De asta cînt, de asta mă dedic celor săraci, de asta descopăr vaccinuri salvatoare “ ! Poate de asta, un Suflet viu și darnic în dispoziția de a Iubi, devine cunoscut atrăgînd în jurul lui admiratori. Mulțimea își amintește ce căuta : să aibă pe cine iubi ! Iar unii îi vor mulțumi lui Dumnezeu că le este cald în inimă !

Artistul meu Iubește dulce, ca o parfumată înghețată de mango preparată cu zahăr de trestie, decorată cu frunze proaspete de mentă și servită pe plaja cubaneză de la Varadero, sub un palmier legănat în soare !

Oferă o Dragoste pe care o poți aproape gusta încîntat !

Nu are importanță cum îl cheamă.

Nu intenționez să mă laud de cine m-am îndrăgostit.

Va avea importanță doar să afle că este iubit de încă cineva și să se bucure.

Iar mie, în bucuria mea, nu-mi rămîne decît să mă întreb cu regret, de ce oare nu am avut șansa de a-l fi întîlnit măcar odată în realitate, în atîția ani de cînd călătoresc pentru a urca pe Scenă.

De ce nu mi-a fost dat să-l întîlnesc pînă astăzi.

Ași fi primit de la el un autograf . Și poate un zîmbet. Atît.

Corina Chiriac, Buenos Aires, Septembrie 2005.

